

GÜZİDE SABRİ

ÖLMÜŞ BİR KADININ EVRAK-I METRUKESİ

ROMAN

4. BASKI

can
miras

GÜZİDE SABRİ
ÖLMÜŞ BİR
KADININ EVRAK-I
METRUKESİ

Can Miras

Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi, Güzide Sabri

© 2021 Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Orhaniye Matbaası, 1905

Yayına esas alınan basım: Semih Lütüfi Kitabevi, 1943

Can Yayınları'nda 1. basım: 2021

4. basım: Ocak 2024, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Yayına hazırlayan: Necati Tonga

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Bilal Sarıteke

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5174-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

GÜZİDE SABRİ
ÖLMÜŞ BİR
KADININ EVRAK-I
METRUKESİ

ROMAN

♥can

Güzide Sabri'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Nedret, 2021

GÜZİDE SABRİ (AYGÜN), 1883'te İstanbul'da doğdu. Adliye Nezareti memurlarından Salih Reşat Bey ile Nigâr Hanım'ın kızıdır. Özel öğrenim gördü. Babasının önce Sivas'a ardından Tokat'a sürülmesi yazarı derinden etkiledi. Küçük yaşta Beyoğlu birinci noteri Ahmet Sabri Aygün'le evlendi. 16 yaşındayken kaleme aldığı, yakın bir arkadaşının ölümünü anlatan *Münevver* adlı ilk romanı, 1899'da *Hanımlara Mahsus Gazete*'de tefrika edildi, 1901'de kitap olarak yayımlandı. Bazı yazı ve şiirlerini "Güzide Osman" ve "Güzide" müstearlarıyla neşretti. Yazar, esas ününü ilk baskısı 1905'te yapılan ve ilerleyen yıllarda defalarca basılan *Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi* adlı romanıyla kazandı. Bu romanı *Yaban Gülü* (1920), *Nedret* (1923), *Hüsran* (1928), *Hicran Gecesi* (1937), *Necla* (1941), *Mazinin Sesi* (1944) romanları takip etti. Hikâyelerini *Gecenin Esrarı* (1934) adıyla kitaplaştırdı. Güzide Sabri, romantik bir duyarlılıkla kaleme aldığı sekiz romanıyla döneminin çok okunan yazarlarından oldu ve popüler roman türünün edebiyatımızdaki önemli temsilcilerinden biri olarak ön plana çıktı. *Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi*, *Yaban Gülü* ve *Hicran Gecesi* sinemaya uyarlandı. Eserlerinden bazıları Ermeniceye ve Sırçaya çevrildi. 1946'da Giresun'da öldü.

Güzide Sabri.

Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi'nin ilk baskısının kapağı (1905).

Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi'nin son baskısının kapağı (1943).

Sunuş

Popüler roman türünün edebiyatımızdaki en önemli temsilcilerinden biri olarak karşımıza çıkan Güzide Sabri, hatıralarında yazmak hevesine çok küçük yaşlarda tutulduğunu belirtir. Henüz on yaşında bir çocukken küçük dimağında büyük hülyalar canlandığını belirten yazar, yalnızlıktan nihayetsiz bir haz duyduğunu, büyük bir alakayla dinlediği masalların ve hikâyelerin hayal gücünü geliştirdiğini, bazen hayallerine bağlanarak onlarla birlikte yaşadığını ifade eder.¹

Babasının II. Abdülhamid'in emriyle Sivas'a sürgün edilmesi ve ardından Münevver Hüsniye adındaki çocukluk arkadaşının kan kusarak ölmesi, çocuk Güzide Sabri'nin ruh dünyasındaki kırılma noktaları harekete geçirir. Zaten hassas bir ruh haline sahip olan Güzide Sabri, bu olaylar neticesinde duygularını edebiyat yoluyla aktarmaya karar verir ve romanlar yazmaya başlar. Neticede yazarın edebiyat âlemine girişi, 16 yaşındayken kaleme aldığı ve 1899'da *Hanımlara Mahsus Gazete*'de tefrika edildikten sonra 1901'de kitap halinde neşredilen *Münevver* adlı romanıyla gerçekleşir. Güzide Sabri, bu romanını yukarıda bahsedilen yakın arkadaşının hayatından esinlenerek kaleme almıştır. *Münevver*'in ardından yedi roman ve bir hikâye kitabı daha yayımlayan Güzide Sabri, eserleriyle 1900' lü yılların başlarında çok geniş bir halk kesimi tarafından sevilerek okunan bir yazar olmuştur.

Romanlarında kırılma noktalarının duygu yüklü dünyasını

1. Güzide Sabri, *Gecenin Esrarı "Önsöz"*, Türkiye Basımevi, İstanbul, 1934, s. 9.

aksettiren Güzide Sabri'nin en önemli romanı, ilk baskısı 1905'te yapılan *Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi*'dir. *Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi*, dönemin karasevda romanlarının tipik özelliklerini yansıtan bir roman olarak ön plana çıkar. Romanda Fikret adlı genç bir kızın yaşadığı "yasak" aşk macerası, günlük formunun imkânlarından da faydalanılarak işlenir. *Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi*, o dönemde başta genç kızlar olmak üzere geniş bir okur kütlesi tarafından okunmuş ve yazarının ününe ün katmıştır. İlerleyen yıllarda defalarca basılan bu roman, 1961 ve 1971'de iki kez beyazperdeye aktarılmış ve Ermeniceye çevrilmiştir.

Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi'nin elinizde tuttuğunuz baskısını yayına hazırlarken, romanın Güzide Sabri hayattayken yapılan 1943'teki son baskısını esas aldık. Yazarın diline, üslubuna ve kelime tercihlerine mümkün mertebe müdahale etmedik, bununla birlikte muhtemel dizgi hatası olduğunu düşündüğümüz yanlışlıkları düzelttik, romanın imlasını günümüz kurallarına uyarladık. Açıklamalı orijinal metin olarak hazırladığımız romanın sonuna, günümüz okurunun anlamakta zorlanacağı kelime ve kelime gruplarını içeren küçük bir sözlük hazırladık.

Başta kitabın editörlüğünü üstlenen Mustafa Çevikdoğan olmak üzere, kitabın hazırlanması aşamasında emeği geçen Can Yayınları çalışanlarına teşekkür ederim.

Necati Tonga
Kırıkkale, 2021

İlkanunun soğuk ve karlı bir gecesi. İki senedir görmediğim candan bir arkadaşımın evinde misafirdim. Dışarıda sert bir rüzgâr esiyor, karla karışık yağın yağmur, pencerenin camlarını kamçılıyordu. Sobanın neşeli sıcaklığı odanın sakin havasına yayılırken dışarıda dalların çıkardığı uğultu, asap üzerinde vakit vakit sarsıcı tesirler yapıyordu.

Arkadaşım Suat, Mısır'dan döneli yirmi gün kadar olmuştu. Teyzezadesi Fikret'in ölümü ona büyük acı olmuş, zavallı Fikret'in öksüz bıraktığı yavrusunu alarak bir müddet olsun İstanbul'dan ayrılmak mecburiyetinde kalmıştı.

Nedret; bu annesiz kız, Suat'a her an dertlerini hatırlatan minimini bahtsız evlat, Fikret'in bıraktığı tek ve aziz bir hatıraydı.

Ben biraz ötede, halının üstünde oynayan bu çocuğa bakıyor fakat kalbindeki yaranın henüz iyileşmediği bir zamanda Suat'a onun hakkında bir şey sorup da yarasını kanatmak istemiyordum.

Suat küçükten beri arkadaşımdaydı. Çocukluk ve genç kızlık çağımız beraber geçmişti. Sonra hayat bizi başka başka yollara ayırdı... Bize çok uzun gelen ayrı geçirdiği-

miz iki yıldan sonraki bu ilk gece, kıymetli bir kavuşma gecemiz olmuştı.

Keyifli çıtırtılarla yanan sobanın karşısında çaylarımızı içerken arkada kalan yılların biriktirdiği hadiseleri birbirimize anlatmak için söze nereden başlamak lazım geldiğini tayine çalışıyorduk.

Suat bu akşam bana neşeli görünmeye çalışıyordu. Fakat kıvrıkcık saçlı, iri siyah gözlü Nedret'e ara sıra dalan bakışlarına derin bir melalin çöktüğünü seziyordum. Bu arada çocuk yanımıza geldi. Başını Suat'ın dizlerine dayadı:

“Anne,” dedi, “uykum var.”

Suat, Nedret'in yanaklarını ve saçlarını öptü, bana dönerek, “Benim cici kızım şimdi uyuyacak, ben de ona ninni söyleyeceğim,” dedi. Nedret siyah gözlerini bana çevirdi. Yanakları kızarmıştı. Sonra başını Suat'ın koluna dayadı, elini boynuna uzattı.

Suat hazin ve titrek bir sesle söylüyordu:

Cici kızım uyusun

Uyusun da büyüsün...

Yavaş yavaş Nedret'in mahmurlaşan gözlerini uzun kirpikleri örttü. Masumane bir teslimiyetle ana kucağı zannettiği Suat'ın kolları arasında tatlı bir uykuya daldı. Ah anasızlık!

Hayatta hiçbir şeyin doldurmayacağı bu boşluk içinde kim bilir Nedret de ne ıstıraplar çekecek...

Suat derin derin çocuğa baktı, içini çekerek başını salladı ve bana, “İşte,” dedi, “her gece biz böyleyiz... Onu öper, koklar ve bağrıma basarken hep annesini hatırlayarak için için ağlarım, bazen de gözlerimden bol bol yaşlar dökülür.

Nedret bu anda yüzüme bakar, ağladığımı görür, ben ondan saklamak için gülmeye çalışırım fakat o, ‘Niçin ağlıyorsun, anne?’ der. Ben ağlamadığımı söylerim, inanmaz ve yaşlı gözlerime bakarak, ‘Sana büyük bir bebek alayım da ağlama anneciğim,’ der.

O zaman onu göğsüme basarım, yüzümü saçları arasına saklayarak gözyaşlarımı oraya akıtırım. Ah, bu çocuk ah... Zaman zaman yaralarımı öyle sızlatıyor ki...”

Suat bu sözleri söylerken birden durgunlaştı, yüzüne bir hüznün çöktü, geçen acı bir hadiseyi görüyormuş gibi gözleri pencerelelere doğru sabit bir noktaya dikildi. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi bir tavır aldı ve duvarda asılı duran resme baktı. Onunla birlikte ben de başımı duvardaki resme çevirdim. Ben, bu bize bakar gibi duran derin bakışlı kadını yine Suat’ın evinde birkaç defa görmüş ve çok beğenmiştim. Bu, Nedret’in annesi Fikret’ti. Solgun çehreli bu genç kadını her gördükçe günlerce unutamaz, bakışlarından ruhundaki necabeti sezer, sesinin tatlı ahengini duyar gibi olurum.

Dışarıda fırtına devam ediyor, hırçın rüzgâr ortalığı altüst ediyor, artık tamamen kar yağıyordu, ikimiz de susmuş, ağır ve üzüntülü bir hava odayı kaplamıştı. İstirabı çehresinde açıkça okunan Suat, “Ne korkunç bir gece değil mi?” dedi ve ilave etti: “Bu rüzgâr, bu derin uğultular yapan fırtına, bana geride kalan günlerin facialı bir gecesini hatırlatıyor.”

Ben hemen:

“Suat, kardeşim, akşamdan beri senin ne kadar kederli olduğunu hissetmiyor değilim. Fakat sen bana nesheli görünmeye gayret ettikçe ben de acılarını tazelemek için susmakta kendimi zorluyor, ağzımı açmaya cesaret edemiyorum.”

Suat sözümü keserek, “Affet beni,” dedi. “Bu kıymetli gecemizi böyle kederli sözlerle zıyan etmeyelim.

Ne kadar zaman oldu ki seninle böyle baş başa kalmamıştık hiç.”

“Ne zararı var, biz iki kardeş değil miyiz? Birimizin derdine öbürümüz ortak olmaktan haz ve teselli duyar. Onun için konuşacaklarımız arasına Fikret’in hatıraları da karışsın. Gençken ölen bu talihsiz kızın başından geçenleri bana da anlat. Biliyorsun ki ben o vakitlerde İstanbul’da değildim. Anadolu’nun bir köşesinde menfi bulunan babamla beraberdim.”

Suat kolları arasında uyumakta olan Nedret’i yatırmaya kalkarken bana, “Fikret’i her zaman anmak benim için bir tesellidir fakat bu gece kalsın, başka bir gün sana bunu uzun uzun anlatırım,” dedi.

“Bunu senden bilhassa bu gece için rica ediyorum.”

Suat, Nedret’i yatırdı, sobaya birkaç odun daha attı. Saat on olmuştu. Koltuklarımızı sobaya yaklaştırdık.

Arkadaşım derin bir göğüs geçirdikten sonra, “Mademki istiyorsun, anlatırım. Şüphesiz Fikret’in ruhu da bu gece bizimle beraberdir,” dedi.

Suat söze başladı:

“Fikret, dünyaya bahtsız gelmiş, Nedret gibi, dudakları anne demeye doymamış, ana kucağından mahrum kalmıştı. Büyükannem, ölmüş kızının yadigârı olmak üzere bu çocuğu sıcak göğsünün şefkatiyle ısıtıp beslemişti. Zavallı anneannem, kalbinin bütün zehirlerini, gözyaşlarını ondan saklamış, Fikret’i şen bir hayat içinde büyötmeye çalışmıştı. İşte, anasını çok küçük kaybeden Fikret, derin bir sevgi ve geniş bir geçim içinde büyüdü. Babası terbiye ve tahsiline çok dikkat ediyordu.

Eniştem karısının ölümünden sonra çok zaman anneannemi bırakmadı ve beraber yaşadılar. Fikret de büyük bir heves ve neşeyle kitaplarına ve hocalarına bağlandı. Bütün zevki çalışmakta buluyordu. Onun devamlı çalışması, terbiyesindeki asalet, hocalarını memnun edi-

yor, babası da bundan büyük bir haz ve gurur duyuyordu. Bunun neticesi olarak kızına altın bir kalemle zarif bir yazıhane¹ hediye etmişti.

Fikret'in musikiye de çok istidadı vardı. Piyanoda az zamanda gösterdiği maharet ve muvaffakiyet, hocalarının takdirlerini kendi üzerine çekiyordu. Bu kızda müstesna bir ruh ve fikir terbiyesi vardı. Nezaketi ve tevazusu onu herkese sevdiren, onunla görüşenler, karşısında saygı duymaktan kendini alamıyordu.”

Suat biraz daha bu zemin üzerinde söyledikten sonra yorulmuş gibi sustu ve başı omuzlarının üstünde ağır geliyormuş gibi bir elini şakağına dayayıp derin bir göğüs geçirdi ve tekrar devam etti:

“Babasının bir memuriyetle başka bir memlekete gidişi Fikret'i günlerce ağlattı. Bu ayrılık ona teselli kabul etmeyen bir dert olmuştu. Bu, babadan ilk ayrılıktı, onun için ta kalbine kadar acıları işlemişti. Zamanlarını babasına mektup yazmakla geçirmek ona haz ve teselli veriyordu. Altı ay kadar geçmişti. Bahar başlamış, her taraf neşe içinde bulunurken Fikret de yazı babasının yanında geçireceği için büyük bir sevinç içindeydi. Hareket gününü bildirecek mektubu sabırsızlıkla bekliyordu. Nihayet beklenen mektup geldi. Fakat ne yazık ki bu mektup, zavallı kızı kalbinden vuran bir hançer tesiri yapmıştı. Talih ona bu neşeyi de çok görmüştü.

Bu mektupta babası evlenmeden bahsediyordu. Yalnızlığın verdiği ıstırap ve eziyetten kurtulmak için buna mecbur kaldığını esefle kızına anlatıyor ve kendisini sonsuz bir hasret ve sabırsızlıkla beklediğini de ilave ediyordu.

Fikret ruhunda müphem bir emelin birden kırıldı-

1. Yazı masası. (Y.N.)

ğını hissetti. Odasına çekildi, uzun uzun düşündü. Bu acı bir hakikatti, bununla beraber babası da haksız değildi. Mademki senelerce annesinin hatırasına hürmet etti, onu artık muahezeye hakkı yoktu. Bir yandan bunları pek ciddi olarak düşünürken diğer taraftan ruhunda açılan bir yaranın derinden acılarını da hissediyordu. Evet, babası haksız değildi. Fakat zavallı annesinin ölümünden sonra kendisine tahsis ettiği sevgiye umulmayan bir ortak çıkmış oluyordu. Vaziyeti bir tevekkül ve teslimiyet içinde tetkik etti, netice olarak babasının yanına gitmemeye karar verdi ve bu kararı şu tarzda bir mektupla kendisine bildirdi: 'İstirahatiniz neye bağlıysa onu yapınız. Yalnız temennim, sizin saadetinizdir, babacığım. Ancak hareketimin gecikmesini de af buyuracağınızdan eminim. Şu günlerdeki hafif rahatsızlığım, nezdinize gelmeye mâni olmuştur,' tarzında bir mektup gönderdi.

Bununla beraber Fikret, babasından aldığı ikinci mektup üzerine gitmiş ve üç ay sonra dönmüştü. Üvey anasından ne şikâyet etmiş ne de memnuniyet göstermişti. Bu sıralarda Fikret'in sıhhati bozulmaya başlamıştı. Günden güne soluyor, gözlerinin ferisi sönüyor, göğsünün sol tarafında bir sızı hissediyordu. Anneannem bundan telaşa düşmüştü. Bir gün bana haber gönderdi.

Ertesi günü gittiğim vakit bana ilk sözü, 'Kızım,' demişti, 'Fikret'i bugünlerde hasta görüyorum. Buna tabii sen de dikkat ettin. Sen onun ablasısın. Hiç ihmal etme, tedavisi için hangi doktoru münasip görürsen hemen tedavisine başlat. Ben ihtiyarım, bu gibi işlerde benden fayda yoktur. Zevcinle birlikte birkaç ay yanımda otur, ben de bundan, iki sevgili yavrum arasında yaşamış olmakla haz duyarım, olmaz mı Suat?'

'Hayhay, büyükanneciğim... Nasıl arzu ederseniz öyle yaparız...'

Fikret bu haberi alınca çok sevindi, hemen boynuma sarılarak yanaklarımdan öptü, öptü...

Ertesi gün Fikret'i tedaviye başlatmıştı. Zavallı kız, göğsünün sol tarafında hafif bir ağrı hissediyor, akşamüstü hafif nöbetler yapıyordu. Getirdiğimiz bir-iki doktordan pek fayda göremedi. Gitgide yataktan kalkamayacak kadar mustarip bir hal alıyordu. Nihayet zevcimın tavasutuyula tanınmış bir doktoru getirmeye karar verdik. Haber gönderdikten sonra epeyce bekledik.

Nihayet akşamüzeri, Nejat adındaki bu doktor geldi. Hepimizin endişesi, yüzlerden iyice anlaşılıyordu. Uzun bir muayeneden sonra epeyce düşündü, iki-üç reçete yazdı, halimizden çok merak içinde olduğumuzu anladı, beraber dışarı çıktık. Tatlı ve teselli veren bir sesle, 'Emin olunuz, şimdilik tehlike yok,' dedi. 'Kalbi ve göğsü çok zayıf. Mutlak bir istirahat lazımdır. Çok bakılmak ve dikkat edilmek isteyen bir hastalık. Ben bir hafta sonra tekrar gelir, görürüm. Fazla gıda veriniz, yorgunluk ve heyecan, bu hastalığın en büyük düşmanıdır.'

Doktorun yanından ayrılıp odaya girdiğim vakit Fikret, dikkatle yüzüme baktıktan sonra güldü ve, 'Doktor seni meraklandırırdı galiba?' dedi.

Mümkün olduğu kadar teminat verdim. Sözlerime inanmış gibi göründü. Doktor, Yakacık'a doğru uzayan sahil boyunda hastayı bulundurmalarını söyledi. Hemen Erenköyü'nde tuttuğumuz bir köşke Fikret'i naklettik. Az zaman sonra sıhhatinde bir iyilik görülmeye başladı. Hastanın yüzüne renk geliyor, neşesi başlıyor. Sabahleyin bahçenin pembe, sarı, beyaz gülleri arasında ağır ağır dolaşılıyor, kahvaltısını mor leylakların gölgeleri altında ediyor, bahar ona yeni bir hayat veriyordu.

Doktor her hafta geliyor, çok vakit onu bahçenin çiçekleri arasında güler çehresiyle görünce memnun oluyor ve her gelişte sıhhatini daha farklı buluyordu. Her

vakit birçok tavsiyelerde bulunurken Fikret'in hülya dolu gözleri doktora dalarak dinler gibi görünüyor, dudaklarında hafif, tatlı gülüşler dolaşüyor, bazen çehresine güzel bir pembelik yayılıyor, bazen de uslu bir çocuk masumiyetiyle derin bir tevekkül içinde onu tasdik ediyordu.

Doktor sevimli ve zeki bir adamdı. Esmer ve solgun yüzüne çok yakışan nefti gözlerinde çekici ve ateşli bir kuvvet vardı. Sesi hazin ve tatlı bir ahenkle kalbe doğru akıyordu. Onu ilk gördüğüm vakit, tehlikeli bir insan olduğunu anlamıştım. Fakat bu tehlike yavaş yavaş zavallı hasta kızın kalbine bir ok gibi giriyordu.

Fikret bir gece, birdenbire şiddetli bir buhran geçirdi. Korkutucu bir vaziyet içinde sabaha kadar inledi. Hem o gece doktora telefon ettik, sabahleyin telaşla geldi. Merdivenleri çıkarken yüzü sapsarıydı. Fikret'in odasına koştu. Onu yatakta yorgun ve bitkin bir halde buldu. Doktoru görünce yüzüne hafif bir pembelik geldi. Nejat, karyolanın yanındaki sandalyeye oturdu. Nabzını tutmak için elini uzatırken titreyen bir sesle, 'Ne yaptınız, neden böyle rahatsız oldunuz? Muhakkak sizi böyle sarsan bir sebep var!'

'Bir şey yapmadım doktor, yalnız dün biraz piyano çaldım...'

'Yorulacak kadar mı çaldınız?'

'Hayır! *Tosca*'dan¹ çok sevdiğim ufak bir parçayı birkaç defa tekrar ettim.'

'Gördünüz mü ya? O size heyecan ve yorgunluk verdi ve bu vaziyeti meydana getirdi.'

Fikret iri ve siyah gözlerini doktora kaldırarak:

'Heyecan duymayan bir kalp ölmüş değil midir?'

1. Giacomo Puccini'nin (1858-1924) bestelediği üç perdelik opera. (Y.N.)

O, bu sözlere söylerken bir elini göğsünün sol tarafına götürerek orada duyduğu ıstırabı teskin ediyordu. Nejat işi latifeye dökmek istedi fakat sesinden heyecanını belli ederek, 'Sizin yaramaz, söz dinlemez bir çocuk olduğunuz anlaşıldı. Artık size ceza olmak üzere benim daima yanınızda bulunmaklığım lazım geliyor...' dedi.

Fikret, 'Cezanız benim için bir lütuf olacaktır,' dedikten sonra doktorun; iyi olacağına dair ümit ve teselli vermek için söylediği sözler karşısında derin derin içini çekerek hafifçe başını iki tarafa sallıyordu.

Doktor sözlerine devamla:

'Siz bugün çok asabisiniz, öyle zannediyorum ki tekrar gelişimde sizi yine bahçede leylakların, beyaz yaseminlerin iç açan kokuları içinde evvelkinden daha iyi bulacağım.'

Fikret: 'Bilseniz doktor, ne kadar mustaribim.'

Nejat: 'Emin olunuz ki geçecektir. Bütün kuvvetimi, bütün bilgimi, -yavaş ve titrek bir sesle- hatta bütün hayatımı bu uğurda fedaya hazırım.'

Fikret'in dudaklarında acı bir gülümseme görüldü. Ona söyletmek istediğini keşfettiği için çekingen bir tavırla yüzüne baktı. Bu güzel gözlerde sükûnet, yalvaran gizli bir mana vardı. Nejat sözlerine devam etti ve epeyce teselli vermeye çalıştıktan sonra bazı tavsiyelerde bulundu. Reçetesini de yazdıktan sonra ayrıldı.

Doktor gittikten sonra Fikret'in yanına geldim. Yaslandığı şezlongdan biraz doğruldu. Dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı. Bana, 'Ümit ve teselli ne tatlı ve ne büyük kuvvet Suat! Yeniden hayata kavuşmuş gibiyim, içimde bir sevinç var, yaşamak istiyorum,' dedi. Başını, yüzünü okşadım ve, 'Hepsi geçecek, güzel ve neşeli günler yine gelecek,' dedim.

Başını salladı:

'Doktor ne iyi adam değil mi Suat?'

Ah, ben bu zaafı onlara yanında neden göstermişim? İmdi ne kadar utanıyorum! Ne idyaleceğimi çürütmüştüm. Bunu ancak ylse metafizikle tamir edebileceğimi düşündüm. Bu anda her şeyden, hatta kendimden bile öğreniyordum. Artık beyhude yorğunluk, bu faydasız didişmeden bıktım... Gözlerimden akan yaşlar, ruhumda yanan ateşle karışmıştı.

"Romanlarında kullandığı aşkların duygusal yükü düzeyini arttıran Güzide Sabri'nin en önemli romanı, ilk baskısı 1903'te yapılan **Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi**'dir. **Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi**, dönemin karosevda romanlarına tipik özelliklerini yansıtan bir roman olarak ön planda çıkar."

Necati Toğa

Güzide Sabri'nin yazdığı günden beri sevilerek okunmuş, iki defa filme alınmış kült romanı **Ölmüş Bir Kadının Evrak-ı Metrukesi**, sonraki yıllarda yazılmış birçok aşk romanını da etkilemiş, öncü bir eserdir.

#edebiyatımızmırası #karosevda #qözyaşı #çiftlik #ölüm #günlük

 can

@canayinlari.com | f | s | % canayinlari

roman

ISBN 978-795-07-5379-5

9 789750 751745